

 HARLEQUIN[®]

 JALOOLINE ROMAAN

*Vaesest guvermandist
rikkaks leediks*

Fanice Preston

Originaali tiitel:
Janice Preston
The Rags-to-Riches Governess
2021

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Anu Rooseniit
Toimetanud Evi Laido
Korrektuuri lugenud Elle Raiend

Copyright © 2021 by Janice Preston
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN,
2022.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E12422322
ISBN 978-9949-87-026-4

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Autori märkus

Mõnikord turgatab kirjanikule mõte pähe, ent jätab selle kõrvale, sest see on kirjapanemiseks liiga keeruline. Nii oli ka „Leedi Tregowani pärandusega”. Mulle meeldis mõte kolmest noorest naisest – kõik üksteisele võõrad ja õnnest maha jäetud –, kes pärivad ootamatult terve väikese varanduse ning avastavad samal ajal, et neil on poolõed. Aga ma ei arvanud, et see võiks õnnestuda, arvestades et vältimatult oleksid kolme naise lood tihedalt läbi põimunud.

Aga see mõte ei kadunud, ning nii ma nuputasingi, kuidas jutt võiks toimida ilma liiga paljude kordusteta ja iga raamatut peaks olema võimalik lugeda ka iseseisva loona. Mul on hea meel, et jäin endale kindlaks, sest ma tõesti nautisin triloogia I. osa kirjutamist, samal ajal kogu aeg ka ülejäänud kahel lool silma peal hoides.

Loodan, et naudite triloogia esimest osa, kus guvernant Leah saab oma väljateenitud õnnelikult-elu-lõpuni-loo lord Dolphinstone'iga. Jälgi hoolega järgmisena valminud Beatrice'i loo („The Cinderella Heiress“) ja sellele järgnenud Aurelia jutu käike („The Penniless Debutante“).

*Suur tänu minu headele sõpradele ja
kaasautoritele Lynn Forthile ja Elizabeth Hanburyle,
kes loobusid ühel hommikul oma vabast ajast,
et „Leedi Tregowani päranduse“
triloogia üle elavalt arutleda.*

Esimene peatükk

Reili Leah Thame astus välja postitöllast, mis oli saadetud sõidutama teda Somerseti äärealalt Dolphin Courtist Bristolis kesklinna, ning piilus üles Henshaw ja Denti kontori poole. Kirjas, mille ta oli kaks päeva tagasi saanud, oli nõutud, et ta osaleks tänasel koosolekul, vihjates, et ta jääb ilma elu parimast võimalusest, kui ta seda ametlikku kutset eirab. Leah ei uskunud päriselt mõtet, et varandus ilmub välja ei tea kust, aga isegi tema ei suutnud oma praktilisest meelest hoolimata panna end võimalikke häid uudiseid eirama.

Ta silmitses enda ees olevat hoonet, mis ei erinenud oluliselt naabermajadest samas reas, kui ukse kõrval olev messingist seinatahvel välja arvata, ja hammustas huulde. Henshaw ja Dent, advokaadid. Ta pistis käe keebi alla ja tõmbas sõrmega mööda ema abielusõrmust, mida ta kandis alati kaelas paela otsas. Tavaliselt jäi see pruuni või halli vormikleidi alla, mida ta kandis päevast päeva Dolphin Courtis guvernandi ametit pidades, aga täna olid nii sõrmus kui ka pael nähtaval aksessuaarina vana tumesinise reisisikleidi juures.

Ta sobras ridiküliš papa taskukella otsides ja lõi selle kaane lahti. Kaksteist minutit oli jäänud keskpäevani, tema kohtumise ajani. Mamma surmast oli möödas viisteist ja papa omast seitse aastat, ent sõrmus ja kell kandsid endiselt nende mälestust ja tekitasid Leah's tunde, et ta ei olegi siin maailmas nii kohutavalt üksi. Ootamatu, argpükslik põgenemissoov suruti alla. Ta oli pidanud nii kaugele tulema ja pealegi peab ta koju Dolphin Courti sõiduks härra Henshaw'le lootma, sest tal oli selliseks luksuseks nagu postitõlla üürimine liiga vähe raha.

Selja tagant tänavalt kostev kabjaplagin ja tõllarataste lõgin ehmatasid ta mõtteist üles ning Leah värises, kui jaanuari lõpu päeva kõle õhk ta keebi alla puges. Oli aeg teada saada, miks ta oli siia kutsutud; ta surus lõuapärad kokku, ajas selja sirgu ja tagus uksele. „Preili Leah Thame,“ ütles ta kollaka näoga kookus teenrile, kes ukse avas. „Mind on kutsutud keskpäevaks kohtuma härra Arthur Henshaw'ga.“

„Järgnege mulle, preili.“

Leah astus mööda teenrist, kes ukse sulges, mattes esiku hämarusse. Hoone lõhnas niiskuse ja tolmu järele ning Leah' kurgus kõditas, kui ta järgnes teenrile järsust trepist üles teisele korrusele. Mees koputas uksele ja ootas. Mitte kordagi ei vaadanud ta naise poole ega püüdnud ta pilku ning kuigi Leah ei olnud närviline naisterahvas – guvernandid ei saanud endale liigset tundlikkust lubada –, märkas ta siiski, kuidas kõht ebamugavusest krampi tõmbus.

„Sisse.“

Teener lõi ukse lahti ja viipas Leah'le, et too siseneks.

„Preili Thame, härra.“ Uks klõpsatas ta järel kinni. Kabinetti ääristasid raamatuid täistuubitud riulid. Hüljatud tuli

miilas kaminas, andes veidi sooja, ning nikerdatud kappkell seisis kõrgemal riiulil kaminasimsi kohal. Toa kaugemas servas istus suure mahagonlaua taga keskealine prillidega taanduva juuksepiiriga mees, kes tõusis nüüd püsti ja tuli ümber laua, et kummardada.

„Arthur Henshaw, teie teenistuses, preili Thame. Kas võin teie keebi võtta?“

Leah võttis keebi seljast ning mees riputas selle toanurka varna.

„Palun võtke istet.“ Mees osutas kirjutuslaua ees oleva kolme tooli poole. „Olen kindel, et ka teised saavad peagi.“

Leah kortsutas kulmu. „Teised?“

„Kõik saab peagi selgeks.“

Henshaw läks oma tooli juurde laua taga, millel oli vaid madal dokumentide virn ning hõbedast ja lõigatud klaasist tindipott ja hõbedane vahapress. Mees võttis kohe ühe dokumendi ja hakkas seda lugema, kõrge kitsas laup kipras. Leah valis kolmest toolist keskmise ning võttis istet. Kella tiksumine kõlas vaikusel valjult. Leah' mõtted läksid ta tööandjale, Dolphinstone'i krahvile ja uudisele, et ta oli pärast kuutteist kuud tagasi Inglismaal. Teda oodati peagi ka Somerseti – kuigi mees ei olnud veel saabumiskuupäeva teada andnud – ning Leah tõmbus kõssi, kujutledes mehe reaktsiooni, kui ta avastab, et ta kaks väikest poega olid jäetud kohaliku vikaari tütre hoolde, kuigi see oli esimene kord, kui Leah oli nad maha jätnud, hoolimata sellest, et talle oli ette nähtud üks vaba päev kuus.

Leah jumaldas nii oma tööd kui ka vastutust, ent kõrgeaulise lordi naasmine tekitas temas ebakindlust. Sestsati,

kui ta oli olnud sunnitud endale guvernandina leiba teenima – üheksateistaastaselt, pärast isa surma –, oli ta nüüd esimest korda kohanenud ning tundis end õnnelikult ja koduselt. Ta ei saanud midagi parata, et muretses seepärast, et tööandja saabumine võib muutusi kaasa tuua.

Leah' vaimusilma ette kerkis kõrgealuse lordi kuju – silmatorkavalt lihaseline ja karuselt nägus. Ta oli mehega ainult ühe korra kohtunud, töövestlusel guvernandi kohale, ning mees oli tundunud karm ja eemalolev, ent Leah oli seda aktsepteerinud, sest mees oli hiljuti leseks jäänud. Selleks ajaks, kui Leah tööle asus, oli lord Dolphinstone juba mandrile sõitnud ning oligi seitsaati ära olnud. Oli raske uskuda, et mees oli jätnud lapsed nii vara pärast nende ema surma ning oli nii kaua ära olnud, nii et Leah'l oli endiselt raske mõista isaliku mure puudumist. Leah oli teinud seitsaati kõik, mis tema võimuses, et tagada poistele stabiilsus, mida nad vajasisid.

Kell löi korraga täistundi, raputades Leah' välja muremõtetest krahvi naasmise pärast. Henshaw vaatas ootusärevalt ukse poole. Mõne sekundi pärast kõlas koputus.

„Sisse.“

„Preili Fothergill, härra.“

Henshaw tuli taas laua tagant välja ja tervitas tulijat, enne kui ta mantli võttis. Leah võitles kihuga üle öla preili Fothergilli piiluda – küll ta näeb teist naist, kui Henshaw neid tutvustab. Uustulnuk istus Leah'st paremale, ent Henshaw jäi nende selja taha, kopsides jalaga vastu poonitud põrandalaudu ning ohkas aeg-ajalt, selmet neid tutvustada.

Leah andis uudishimule järele ja heitis kõõrdpilgu. Preili Fothergilli silmad olid maha löödud ja ta näris alahuult.

Helepruunid lokid piilusid pruuni kapottkübara alt ning sõrmed sagisid süles, äratades Leah's guvernandi sooviga sirutada käsi ning katta teise käsi enda omaga, et varjata nii tema enda rahutust kui ka emotsioone nagu daamile kohane.

Peagi kõlas uksele järgmine koputus ning eelmine vastuvõtt kordus, kui saabus keegi preili Croome. Sel korral ei vaadanud Leah kõrvale uustulnuka poole, vaid keskendas tähelepanu advokaadile, kes oma tooli juurde tagasi läks.

„Lubage mul teid tutvustada,“ ütles mees. „Preili Aurelia Croome.“

Leah kallutas pead, et tervitada naist endast vasakul, heites talle põgusa pilgu: tilluke ja üsna kena, kuigi ta tundus veidi kõhetu ehk et korralik eine ei teeks paha. Naise tuvihall kleit oli hästi õmmeldud, aga ei istunud hästi ja oli päevinäinud, nagu ka kapottkübar naise heledatel juustel, otsustades kulmude ja ripsmete järgi.

„Preili Leah Thame.“ Leah tõusis teise kahe naise tähelepanu keskpunkti, ning ta tervitas mõlemat noogutusega.

„Ja preili Beatrice Fothergill.“

Preili Fothergill – samuti lühike ja kena, aga meeldivalt ümar – näis närviline, naeratus kõhklev. Ebakindel tunne Leah' sisemuses muutus tugevamaks. Kas ka tema peaks ärevil olema? Ta vaatas uuesti preili Croome'i poole, kes näis ärritunud, kui üldse midagi, ja Leah rahunes.

„Niisiis,“ ütles Henshaw uuesti istet võttes. „See on üsna ebatavaline.“

Mees võttis prillid eest ning vaatas neid kõiki kordamööda, siis võttis taskust taskuräti ja pühkis kulme. Toas kostis vaid kella tiksumist. Henshaw pistis räti tagasi taskusse.

„Jah.“ Ta raputas pead, kui pilk taas üle naiste liikus. „Üsna ebatavaline, et mitte öelda nõutukstegev. Teie, daamid, peaksite hindama seda, millise dilemma ees ma olin, et seda kõige paremini korraldada.“

Preili Croome niheles. „Kui te ehk valgustaksite meid selle kohtumise eesmärgi asjus, härra Henshaw, siis me saaksime ehk teie... ee... dilemmat kergendada.“

Neiu keelekasutus oli hea, kahtlemata haritud daam.

„Jah. Niisiis...“

Advokaat tegi pausi ja õngitses taas taskuräti taskust välja, puhastas prille ja pani need ette tagasi.

„Jah... testamendi tingimused on muidugi üsna selged. Ma lihtsalt... Ma ainult...“ Ta vaatas kordamööda iga naist, pilk suurendavate klaaside taga kimbatuses. „Lord Tregowan – *praegune* lord Tregowan – ei ole kahtlemata õnnelik, selles võite kindlad olla. Ma kirjutasin talle uuesti, et asjaolusid selgitada. Tema jaoks halvad sõnumid, aga *mina* ei koostanud *se*da testamenti, kas teate. Ma arvasin, et mul oli leedi viimane soov ja testament – minu koostatud ning allkirjastatud tunnistajate juuresolekul siinsamas kabinetis kolme aasta eest.“

Testament? Leah kortsutas kulmu. Tal ei olnud lähedasi sugulasi, kui mitte arvestada papa Westoni sidemeid ema poolt, aga ta kahtles, kas keegi neist temast üldse midagi teadis. Nad polnud papa vastu vähimatki huvi üles näidanud, sugulussidemed olid liiga kauged. Ja mis oli sellel lord Tregowaniga pistmist?

„See...“ Härra Henshaw võttis ühe dokumendi kätte, hoides seda üht nurka pidi nimetissõrme ja pöidla vahel, justkui see võiks teda määrada, krimpsutades tahtmatult

ebameeldivusest nina, „... see saabus eelmisel nädalal. Ja ma ei saa siiski selle autentsuses kahelda. Ma tunneksin kõrgealuse leedi allkirja igal pool ära, ning selle on tõestanud Bathis asuv õigusbüroo, kuigi mul ei ole aimugi, miks ta nende juurde läks. Ei. Kardetavasti on see autentne. Selles pole kahtlustki.“

See pagana mees ajas mõistujuttu.

„Härra Henshaw. Kas te oleksite nii kena ja jätkaksite...?“

„Kannatust, preili Thame. Kannatust.“

Üleolevalt armulik õelusekott. Leah põrnitses advokaati. „Meie kolm oleme siin kabinetis istunud juba kaksteist minutit, mina märkimisväärselt kauem, ja oleme vaid teada saanud, et see kohtumine, mille teie korraldasite ja mis nõuab, nagu ma oletan, meie kõigi kolme kohalolekut, ei leia teie heakskiitu. Ma pidin siia tulekuks täna oma tööpостilt lahkuma ning ma hindan teie asjaajamist väga, kui saan võimalikult kiiresti oma asjatoimetuste juurde naasta.“

Henshaw ajas end sirgu ja näis solvunud. „Preili Thame...“

„Te rääkisite testamendist, härra Henshaw?“ sekkus preili Croome.

„Tõepoolest, preili Croome,“ ütles advokaat. „Leedi Tregowani testamendist, kes elas viimati Falconfield Hallis, Somersetshire'i maakonnas Keynshami lähedal.“

Preili Fothergill niheles. „Minu... minu ema töötas Falconfield Hallis.“ Ta hääl värises, nagu oleks rääkimine temalt julgust nõudnud. „Ta oli leedi Tregowani seltsidaam. Enne kui mina sündisin.“

„Tasa.“ Härra Henshaw heitis kõigile kolmele kordamööda hukkamõistva pilgu. „Teie kõigi emadel oli Falconfieldiga sidemeid. Ja lord Tregowaniga.“ Ta ülahuul kaardus.